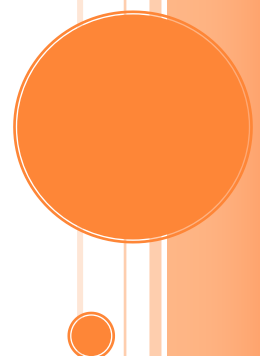

ROM TUR-RETUR... OG VIDERE

*Forløsning fra kristendommens monumentale,
maskuline tunghed til kvindeligt nærvær*

Birgit Lyngge
Forfatter & cand. mag. & musikolog
15-11-2016

ROM TUR-RETUR... OG VIDERE

Forløsning fra kristendommens monumentale, maskuline tunghed til kvindeligt nærvær

VERDSLIGHED OG KIRKELIGHED

Jeg var 32 år, da jeg første gang var i staden Rom. Dengang var det mit kærlighedsliv, hvorudfra jeg oplevede byen. Jeg var på en afbudsrejse i den kolde januar måned sammen med en veninde – eller jeg troede i det mindste, at hun var en veninde... Under ferien overvældede hun mig med flere oplysning om, hvordan min ægtemand var mig utro derhjemme. Det var som at få en mental kæberasler, og lige midt i fridagene, der var tænkt som feriedage.

Jeg vidste naturligvis godt, at min ægtemand havde haft svinkeærinder hos andre kvinder gennem vores kobberbryllups-lange ægteskab. Det var der på det nærmeste tradition for i den familiekultur, som han kom fra. Men nu havde det summet sig op og åbnede for, at jeg tillod mig at have eskapader udi elskovslivet med to brødre, som jeg mødte på en frokostrestaurant i Roms kunstnerbydel, Trastevere.

Naturligvis blev også Peterskirken besøgt ind imellem mine vinterferie-dates, lige som flere af de store monumenter blev det. Ligeledes fik jeg oplevet symfoniske koncerter mindst et par gange på bare en uge, for den klassiske musik var og er vejen til mit hjerte.

Jeg husker dog stadig Rom fra mine indtryk af de kolossale palæer, fontæner og skulpturer, der rejste sig rundt om hvert andet hjørne. De var imponante, som til alle tider, og fortidens maskuline rigdoms magt stod knejsende klart. Selv da jeg var ganske nær toppen på Palatinerhøjen, efter mange trappetrin op-op-op, så stod det maskuline knejsende foran mine øjne: En blotter i form af en velklædt, midaldrende herre åbnede sin trens coat og stod i strittende lem, total bar krop og sorte sokker tre trin højere oppe – på toppen. Da jeg løftede mit blik væk fra trappetrinene, så jeg lige op i hans lem. Jeg vendte om i selv samme øjeblik, stille og roligt, og jeg nåede aldrig op på toppen. Øv! Han stod i vejen.

Verdsligheden fyldte dengang mit hele liv. Jeg var endnu ikke blevet vakt i mit kristne åndshjerte, kun i mit kvindelige hjerte.

Så i år, 36 år senere, blev det igen Rom-tid og ud fra et længe næret ønske om at opleve Michelangelos guddommelige maleri i Det Sixtinske Kapel i Peterskirken. Det er et maleri, der for mit indre blik er blevet præsenteret for mig i Brightons Cathedral, hvor Gud i 1989 rakte sin hånd ned til mig. Sådan oplevede jeg det. – Siden har jeg ønsket at fordybe mig i dette forbilledlige oplæg af maestro selv, af Michelangelo.

Ansatsen til denne rejse var, at min hjerteven og gymnasiekammerat sendte mig et rejsetilbud med en gruppe, som han og en præstekollega var rejseledere for. Det åbnede for en indre stemme, som sagde: "Go for Rome and for Gods Hand!"

ROM IGEN

Så er jeg kommet på mit livs første og vel nok sidste grupperejse. Alt er valgt af andre end mig selv, og jeg har tillid til, at det er godt sådan. Det må jeg nødvendigvis have.

Vi ankommer til et hotel med en vældig central placering. Et hotel som er valgt ud fra: a) placering, b) renovering af det gamle hotel, c) ... noget jeg ikke husker.

Mit første indtryk er dog et nedslidt hotel med to elevatorer, hvoraf den ene måske fungerer, og ellers med beskidte gulvtæpper væg til væg og på alle trapper i flere etager. Det lugter, som beskidte og mange gange rensede gulvtæpper nu engang lugter. På mit værelse lugter der af rygere. Åh, nej – kan jeg klare det? Men nu hurtigt til et ankomstmåltid på hotellet. Et måltid der ligner den kommende uges måltider til forveksling. Som vegetar troede jeg at få vegetarmad, men fik stort set kun grillede auberginer, grillede peberfrugter, bønner og spinat. Dejligt. Bare ikke i syv dage. Og dertil mere end daggammelt, tørt brød. Hm. Godt at jeg ved hvert måltid var vældig sulten og derfor kunne anse et måltid, som det man indtager på en spejdetur, uanset hvad og i hvilken tilstand.

På værelset trængte hovedpuderne til et Dyne-Larsen besøg. Trods fire af hovedpudeslagsen valgte jeg i stedet at anvende min poncho og et uldhalstørklæde sammenfoldet til en slags hovedpude. De mere end snuskede brune tæpper – som dyner – mediterede jeg mig til at acceptere, for hvad de end måtte indeholde...

Næste dag begynder rejsens helt igennem professionelle guide-ture rundt i Rom. Ingen tvivl om den guidemæssige kvalitet fra såvel vore egne præsteguides som den hyrede guide. Jeg er så godt som med på det hele, og jeg lader mine sanser åbne sig for oplevelser den ene dag efter den anden, trods det at menneske-køerne ind imellem er meget lange. Alle skal vi ind på de betydningsfulde steder, og vores håndbagage og vi selv skal igennem bombe-tjek flere af stederne. Alt tager tid. Naturligvis. I Colosseum, i Peterskirken, i Det Sixtinske Kapel.

En masse fugle slippes fri op mod den blå himmel. De samler sig i et kæmpe hjerte, frit svævende på himlen. Et fuglehjerte. Sådan viser min drøm mig, at jeg fuldt ud har overgivet mig til denne særlige grupperejse-ånd.

Vi bor tæt på Trevi-fontænen og Det gregorianske Institut, og derimellem ligger vores lokale kirke, som jeg holder rigtig meget af. Her går vi i en lille gruppe til aftengudstjeneste. Mit hjerte jubler, og på værelset mediterer jeg til pavens stemme, som jeg hører på CTV under programmet "Firenze un Anno Dopo."

Nye dage med en del venten på busser, med vandreture rundt i det gamle Rom, men også med at ligge under pinjetræer og slikke sol og pinjedufte, medens gruppen vandrede med de døde under jorden ved Katakomberne. Jeg kunne ikke få mig selv ned i dette dødsrum, når jeg nu tror, at "af lyd er vi kommet, og til lyd skal vi igen opstå." – Nej, ikke jord. Jorden har jeg til at dyrke grøntsager og krydderurter i. Og som enhver levende plante skal jeg have sol og varme og kærtegn. Jeg har ikke nok i den tætte berøring af rejsefæller i busserne, hvor vi står langt inde i hinandens aura og gnutber løs... Jeg hader det, men jeg tåler det, når jeg kan bade mig både fysisk og psykisk hver aften og morgen plus de mange lydbrusebade i løbet af dagen. Jeg hummer mig "fri".

TRASTEVERE OG KUNSTNERNES NUTIDIGE ROM

Et af rejsens højdepunkter var et besøg hos en økumenisk menighed i Trastevere og efterfølgende spisning på en restaurant, som kirkens folk anbefalede os. Her indtog vi rejsens absolut bedste måltid – og bedste vin, og i denne bydel følte jeg, som også for mange år siden, liv i det feminine og det maskuline univers samt ikke mindst i det ligeværdige og legende møde mellem dem begge. Her skabes der. Her elskes der. Her leves der.

Trasteveres ånd smittede af i al dens farverigdom og livfuldhed. Jeg oplevede alt det levende og nutidige i denne bydel – i modsætning til ”det gamle Rom”.

I Trastevere blev der optaget en film midt på en gade. Her blev lavet dejlig mad. Her tog jeg min skolekammerat under armen, og han replicerede: ”Her er godt at blive væk.” – Det blev vi, i en fælles glæde og lattermildhed, men bare i en halv times tidløs tid, hvor vi forsvandt i de små gader og nærmest blev ét med det set-up, som filmfolkene havde etableret omkring filmen ”1993”. Min skolekammerat og jeg var i vores eget set-up fra Aarhus Katedralskole anno 1967 samt lige her-og-nu: Trastevere anno 2016. Her er ånden fri i ind- og udånding. Her trækker vi vejret frit. Her ler vi meget.

Den følgende aften stod også i kunsternes lys, idet vi var en lille gruppe, som havde fået billetter til Operaen og nu sad og smæskede levende kultur i os. Orkestermusik og dans var på menuen. Det var ”Svanesøen”, der var programsat denne aften. Det var Tjajkovskijs skønne og let genkendelige musik. Her sad vi og oplevede musikalsk lethed og leg lige midt mellem de imponerende bygninger, der hver dag havde dannet kulisser til vores byvandring og busture. Her genoplevede jeg, hvordan min skolekammerat og jeg ved det årlige skolebal dansede Menuet, Les Lancier og gik Polonæse, alt sammen med Aarhus Katedralskoles rektor og frue som vores dansepartnere, ind imellem at vi var hinandens dansepartnere. – Hvilken glæde og lethed, når ungdomstiden så levende finder ind i en tidlig optakt til vores tredje alder.

MOD REJSENS HØJDEPUNKTER

Vi har mange dage med mange skridt og mange busser og mange kirker rundt i Rom. - Oh, Thank God: Tørvejr og mild sensommerlig temperatur, bare tæer i sandalerne, skjorteærmer og sol på de solbrilleberørte næser. Det er alt sammen glædesbefordrende på enhver måde.

Nu kommer turen til Peterskirken. Hjemmefra er jeg af en veninde forberedt på lange køer, turister drevet som kvæg og politi alle vegne. Forberedelsen gør, at jeg går fri af egne forventninger. Og, som du – kære læser – véd, så er det her, at de store oplevelser kan indfinde sig: Når vi ingen forventninger har.

Da vi kommer ind i Peterskirken, er der en gudstjeneste i gang forrettet af pave Francesco. Hans dybe, runde, rolige og varme stemme går lige i mit hjerte. Det samme gør kirkens kor, der synger under gudstjenesten. Dette mit elskede lydunivers indhyller mig i oplevelsen af Michelangelos smerte over som ung mand at miste sin mor. En inderlig moderkærlighed oplever jeg gengivet i marmorstatuen, Pietà, hvor Maria sidder og holder sin døde søn i armene. Her – lige her – føres jeg ind i kernen af min kvindelighed: Moderfølelsens allerstørste kærlighed i liv og død. Her hvor mine tårer er både glædens tårer og sorgens tårer.

Efter denne dag står rejsens højdepunkter nu klart for mig, og vi har kun en søndag tilbage før hjemrejsedagen. Højdepunkterne er:

- ❖ Operaen – samvær med min hjerteven fra gymnasietiden.
- ❖ Café Greco – sus af dansk dannelse, af H. C. Andersen m. fl., som har været her.
- ❖ Michelangelos marmorstatue i Peterskirken, Pietà: Mariamoderen med sin døde søn i favnen.
- ❖ Korsang i Peterskirken under pave Francescos gudstjeneste.
- ❖ Trastevere – ”Vi farer vild” og får den dejligste mad – LIV.
- ❖ Solskinsstund liggende på jorden uden for Callistus-katakomberne under pinjetræerne (duft – jord – frisk luft – sol).
- ❖ Folkestemning ved Trevi-fontænen.
- ❖ Pave Francescos stemme på TV P1 (fra Peterskirken) og på Vatikanets tv-kanal, som jeg hører og ser, når jeg har fritid på hotelværelset.
- ❖ Fællesskabsfølelse ved stemping/klipping af alle vores måske 36 buskort, der gik fra hånd til hånd op gennem en tæt pakket bus og tilbage igen. Voila ☺
- ❖ ”FaceBook statuen” (husker ikke dens navn) med plads til sedler med ”øv-og-bøv” til både paven og til bystyret.
- ❖ Vores lokale kirke ved Det Gregorianske Institut.
- ❖ Roms foreningsdag, festdag, den 4. november: Parade – uniformsklædte unge mænd – flyparade i blå-rød-hvid røg – hesteparade – rytterkorpsset.
- ❖ Pavens soldater og deres uniformer.

ÅBENBARING, FORLØSNING OG ERKENDELSE

Søndag er vores sidste dag i Rom, og også denne dag er planlagt med besøg rundt i staden for at afslutte vores oplevelse af ”kirken under jorden og under himlen”.

Jeg vågner kl. 5 og oplever ”Den mørke nat” – som Grundtvig kaldte den. Jeg véd, at jeg transcenderer, så hos mig er det ”Den lyse nat”. Jeg véd, hvor væsentlig den er, og hvordan jeg skal håndtere oplevelsen i meditation, i bøn og i energiovelser for at give slip og overgive mig til selvet eller til min gudsbevidsthed.

I en drøm oplever jeg, at jeg er med i en gruppe, som er inviteret til at besøge et ægtepar. Ægteparret har lavet en forretning ud af at invitere grupper, der introduceres i at skyde med skarpladte våben og selv være ”artister”, være dem der skydes imod. Ét projekt kan hooke, véd jeg (i golfsprog: dreje af til højre). Jeg skal nu afsige kommandoen: Skyd! Jeg fortæller dog gruppemedlemmerne på forhånd, som for at advare eller forberede dem, at jeg vil udtale kommandoen distinkt, ja særdeles præcist. Jeg er skrækslagen, - for det hele. Det er leg med døden, a la russisk roulette... Jeg vil væk derfra, men jeg er bundet af aftalen.

Drømmen slutter med, at jeg på den mandlige arrangørs kontor ser tre nyindkøbte, store reoler med små ruminddelinger. Alle er i farven rød-pink, nærmest lysende som pave-kardinalernes beklædningsdele i silke: Rød-violet-pink. Det er en øjentaltrækkende farve.

I drømmens virkelighed er den mandlige arrangør død. Han var en kold og tobaks-grå mand. Kun hans hustru lever endnu. Han levede sit liv fanden-i-voldsk med helikopter og of-pist-skiløb i Canadas ødemarker. Hun prøver nu at gå ind i den temmelig store forretning, som de havde sammen med en anden partner (omkring køb og salg af antikke og eksotiske møbler fra ind- og udland).

Min efterfølgende morgenmeditation bringer følgende spørgsmål og svar:

- ✚ *Hvorfor* befinder jeg mig i dette grimme hotelværelse med spotlampe i loftet, som ikke kan slukkes; med beskidte brune plaids til sovetæpper; med uegnede hovedpuder hårde som sten; med nullermænd på gulvet som kugler af andres håraffald; med nul design. Kort og klart: Grimhed og nedslidthed?
- ✚ *Hvorfor* vader jeg rundt i min syv-dages ferie på brosten og i en forurenede by med tusindvis af menneskers ”energiforurening” mast ind i min aura – især i busserne, men også på gaderne i menneskemylderet?
- ✚ *Hvorfor* spiser jeg måltid efter måltid bestående af hvedemels-usund pasta, opbagte sovse med ufordøjelige mælkeprodukter og kedeligt sovsesnasket udseende?
- ✚ *Hvorfor* lader jeg mig trække igennem kristendommens dømmende, forkastende, undertrykkende, manipulerende, selvpromoverende religionshistorie og virkelighed?

Svaret er:

For at have et solidt grundlag, hvorpå jeg kan gøre op med kristendommen.

Mit kvindehjertes ærlige svar er:

- *Nej tak* til religionen som institution; her i form af kristendom.
- *Nej tak* til de tusindvis af mænd, der har krigedes for denne sag forud for denne min Dolorosa-vandring.
- *Nej tak* til alt dette misbrug af den kvindelige energi.
- ❖ *Ja tak* til mit eget hjerte og min egen kvindelige sjæl.
- ❖ *Ja tak* til mit hjertes nøgenhed og renselse ved hvert åndedrag i den ikke-forurenede natur – Guds værk på landet, i bjergene, osv.
- ❖ *Ja tak* til min og andres omsorg for netop dette.
- ❖ *Ja tak* til stilheden som frembærer Guds kraftfuldhed og lader os tage ubetinget del i den; være med i denne kraftfuldhed.

Mit ønske for denne min sidste dag i Rom er:

Termalbade. Massage. Stilhed. Kropslighed. Værdighed. Sundhed. Skønhed som i min forståelse er guddommelighed.

MAN(D) KÆMPER STADIG

For mig er det tydeligt, at man i Roms og kirkens stad stadigt kæmper – nu for at (be)holde på disse voldsomt tunge mastodonter af bygninger og en slags kristendommens mausoleum. Man holder byens økonomi i gang derved med turisme, alt imens man forurener byen på enhver måde: Støj (lyd), affald og snavs (lugt og materie), emotionel affald (emotioner), luften (lyset og lungernes vigtigste indtag af ånd(e)). Det er alt sammen vældig belastende. – Selv Operaen er til min overraskelse fysisk nedslidt...

Kristendommen er så enorm en kolos, at det kræver en ægte og sand åndelighed med kvindeligt afsæt for at bryde igennem og op/ud af den. Det gør jeg hermed for at udvikle mig og verden i sandhed, i troskab over for Guds kvindelige skaberværk, som jeg er del af.

EN VELSIGNET SØNDAG

Først har jeg fundet et elegant og flot designet armbåndsur til min datter, der bliver 40 år netop i dag. For 40 år siden fødte jeg hende i Menneskenes Land: Grønland... På det reneste og smukkeste sted i verden er hun født. I Nanortalik: Stedet hvor isbjørnen, nanok, holder til, og hvor man kan se 100 kilometer i luftlinje, fordi luften er så ren og klar.

Dernæst har jeg pjanket og sagt ja-tak til en invitation inden for i den største Gucci modebutik i Rom. Det var som at befinde sig i et eventyr. Det var sjovt, inspirerende, forførende, trendsættende og over-crossing mellem kulturgrænser i både fortid og nutid. Det var materielt overskridende – fra substans og kreativitet ind i et kvalitets eventyr. Det var og er kunst udøvet i tøj.

Og endeligt fandt jeg, hvad jeg søgte for denne min sidste dag i Rom: *KamiSpa* – et sted til ”inner time – inner space”.

Der var blevet bestilt tid til mig, og en taxa kom og hentede mig ved byens Roman Sport Institute, som var det eneste sted, mit hotels receptionist kunne finde frem til ud fra mit beskrevne ønske for denne søndag. Men da jeg gjorde det forståeligt for receptionisten på sportsinstituttet, at jeg ”ville dø”, hvis jeg ikke kom til det rette sted i dag, så kom kreativiteten i spil hos ham. Der blev ringet rundt – og vupti! Så var Roms bedste bade- og massagested opsporet, der var bestilt tid til mig samt en taxa til at køre mig dertil.

I *KamiSpa* var jeg ventet og blev ved min ankomst modtaget af en af de mandlige ansatte. Han fortalte mig, over et glas vand og en kande Lemongrass Tea – min første ordentlige te i en uge, hvordan en romersk mand havde forelsket sig i den japanske bade- og massagekultur omkring meditativ wellness, hvorefter han var gået i gang med dette store projekt. Han købte en byejeendom, og sammen med en arkitekt brugte han tre år på at ombygge og indrette *KamiSpa* i vist nok fem etager med glas-elevator mellem etagerne. Nu med elfenbensfarvet marmorbeklædning på vægge og gulve, badepools beklædt med italienske mosaikker i grønne nuancer, store antikviteter i træ og ler og, bedst af alt, de dygtigste massører som tænkes kan... Fra gaden og ind passerede jeg gennem et mindre rum beklædt med sort marmor, hvor der løb rindende og rensende vand ned over væggene og ned i et lille vandbassin med trædesten. – Dette i sig selv tilførte en renselse fra gaden og ind i *KamiSpa*, så vi som kunder undlod at bringe energi-smog med ind fra Roms gader og stræder og menneskemylder. Sådan! Her har de forstået, hvad det hele drejer sig om...

ALT på stedet var af guddommelig skønhed og naturlighed: Badevandet var saltvand, tempereret efter kroppens velbehag, musikken var japansk tempel-træfløjtemusik, belysningen var suppleret med fyrfadslys i lerkar, men også indirekte lys i lilla nuancer rundt ved poolens to loftkanter, badekåbe og –tøfler var i hvide og lækre materialer, en éngangs-bikini lå klar til mig (jeg havde ikke medbragt badetøj), moderne og komfortable japanske design-møbler var stillet i tre mindre grupper rundt i hallen til indledende og afsluttende samtaler eller blot til at hvile sig i og drikke te. Oplysningen, om hvad der skulle ske, foregik her, og den var hele tiden lidt foran hændelserne, således at ingen overrumplinger fandt sted. Tvært imod. Alt var forberedt og fæstnede mig i ro og stilhed til min indre komfort zone. Jeg overgav og hengav mig fuldstændigt.

Efter at være ganske alene og flydende i en evighed i poolen, kom ”min mand” og sagde: ”Madame, in two minutes a woman will be here to bring you to your Stone Massage”. –

Jeg iførte mig min badekåbe og mine badetøfler, drak igen lidt vand og Lemongrass Tea, lå lidt og hvilede mig på en hvid, blød madras på den store runde teaktræsbricks, hvorefter jeg blev hentet til halvanden times Stone Massage.

... Ubeskriveligt eller er det blot vanskeligt at beskrive for personer, som aldrig har prøvet noget lignende? Vel især fordi det sker på alle bevidsthedsplaner og med alle sanser på samme tid. Det går op i en højere og guddommelig enhed. Ord rækker ikke...

Her, på dette sted, blev jeg genfødt. Her slap jeg al kristendommens tunghed og min afdøde mors resterende tunge arv til mig og kvinderne efter mig. Her genoplevede jeg min dybe taknemmelighed over at være blevet mor til min egen datter og til en kvindelig åndsenergi. Her blev jeg klar over, at aldrig skal noget eller nogen herefter misbruge denne vidunderlige energi. Jeg er for altid velsignet ind i min kvindelighed.

Efter *KamiSpas* helende behandling, og en sø af salte glædestårer, er jeg nu fuldstændig fri af lændesmerter – af smerter som jeg tidligere har mærket i hara-chakraets bagside (den midterste af de fem lændehvirvler); i bagsiden eller skyggesiden af den skabende kraft, af sanseligheden og blødheden. Noget som kan lagre sig i eksempelvis vrede, i undertrykkelse, i manglende styring af mine følelser, i magtkampe. Stone Massagen og alle de hjælpende engle har i dag forløst dette endeligt. Min afdøde mor er ligeledes forløst, og det er også mine kvindelige efterkommere – min datter, hendes datter og så fremdeles.

ET VELSIGNET KVINDELIV

"She that believeth on me, as the scripture hath said, out of her belly shall flow rivers of living water..." Dette ifølge Jesu tale til folket ved løvhyttefesten, som dengang måske kun havde mandlige tilhørere, men ovenstående er min version af Jesu tale til mig i en "he-she"-omskrivning af Johannesevangeliet 7:38 (St. John 7:38).

Den originale version af udsagnet er fra en engelsk bibel¹, som min åndelige vejleder, Fr. Robert Llewelyn (1909-2008), præsenterede mig for, da han underviste mig i juli 2005. Han oversatte ordet belly med ordet hara, hvilket var helt i overensstemmelse med min fysiske og psykiske energiforståelse. Han forklarede desuden, at ordet var fejlversat i de efterfølgende bibeloversættelser, hvor belly er oversat til henholdsvis: Heart (engelsk version). Indre (dansk version). – Hara/belly har sin helt egen skabende energi og er uudtømmelig for "det levende vand", der rinder til evig tid i såvel mand som kvinde.

Robert Llewelyn var min åndelige vejleder og underviser i tiden fra 1994 til sin død i 2008, hvor han var 99 år. Han var senest præst i The Julian Shrine of Norwich. Han var forfatter til mange åndelige bøger, bl.a. ud fra studier af Julian of Norwich; bøger som er bygget op omkring nedskrifter fra den senere helgenkårede kvinde. – Robert var, om man så kan sige, dus med det kvindelige-åndelige univers, og sandsynligvis derfor blev han den mand, der ført af alle så mine metoders åbning for det åndelige og skabende på én gang... Jeg vil mene, at for Robert var det musiske og det åndelige én og samme sag. Det var en helhed.

¹ Fra: The New Testament of our Lord and Saviour Jesus Christ. Translated out of the original Greek and with the former translations diligently compared and revised by his Majesty's special command authorized King James Version, Eyre and Spottiswode. Limited London 2/83.

Robert Llewelyn modtog i 1994 The UK Individual Templeton Prize for sit særlige arbejde – ”in the realm of spirituality”.

Som afslutning på denne min rejsebeskrivelse vil jeg takke mine to rejseledere og de tre og tredive deltagere på Rom-rejsen. Alle har på hver sin måde været med til at gøre det muligt for mig at transformere min åndelige energi fuldt ud og nå ind i en lutret kerne af kvindelig skaberkraft.

Birgit Lynge©
Power-Design.DK